

Пятишествіе на Іакова и Марія.

Марія и отецътъ ѿ слѣдуваха трудоватото си пѣтуваніе. Намираха ся на нѣколко часове отстояніе отъ Евхурга и не можаха още да откриятъ никакво мѣсто за прибѣжище. Малкото сребро, което имаха, бѣше ся свършало а тиѣ не ся наемаха да рѣшатъ за да просятъ милостыниѣ, но трѣбаше на-конецъ да ся подчинатъ. Многожды ги отпѣждаха прискрѣбно, а нѣкогаждъ имъ даваха съ роптѣніе мало сухъ хлѣбъ, когото тиѣ втупѣваха въ водѣ, коѣто почерпнуваха отъ близкѣкъ единъ изворъ, и това имъ бѣше обѣдѣть. На врѣмяни взимаха пѣниѣж пѣниѣж съ супѣж а твърдѣ рѣдко остатокъ отъ мѣсо. Много-пѣти Марія съзираше съ мълчаніе, съ какво вниманіе събираха най малкѣи и лошавѣи късѣ за да имъ го дадатъ. Много дны ся приминаваха безъ да можатъ да хапнатъ топло нѣкое ястіе, и счастливы освенъ това щѣха да бѣдѣтъ ако намираха прибѣжище въ единъ плѣвникъ за да приношуватъ.

Единъ день пѣтъятъ имъ ги приведе въ срѣдъ прекрасны могилы, покрыты отъ овошки, връвѣха же довольно время безъ да можатъ да откриятъ нѣкое убытаемо мѣсто, и старецѣтъ утрушенъ отъ пѣтуваніето, падна безчувственъ въ политѣ на една могила покрыта отъ чамове (pins) Безпокойствіе и страхъ обладаха за-въ-часъ Маріѣж която напрасно трѣсяше навврѣдъ малко водѣж